

Presentació

M'honoro de presidir aquest acte, no només des del punt de vista institucional, sinó també com a persona que coneixia en Pere Verdaguer i que l'apreciava, en totes les seves facetes: de sociolingüista, de periodista, d'escriptor, de poeta, d'agitador cultural, d'ànima de tantes activitats catalanes a la Catalunya del Nord i d'amic.

En Pere fou membre de la Secció Filològica de l'IEC, des del 1993, i hi va treballar en molts aspectes de la dialectologia i la literatura rosselloneses, però d'això en parlaran amb un coneixement que jo no tinc els participants de la Secció Filològica que es distribuïran el temps d'aquesta sessió. He conegut en Pere Verdaguer en dues altres facetes seves, a part d'aquestes que he esmentat i de les moltes que se li poden descriure.

La primera faceta en què l'he conegut és la d'escriptor de ciència-ficció, que és un gènere de ficció que m'agrada molt. Vaig llegir *El cronomòbil*, publicada el 1966, i des d'aquell moment vaig passar a tenir en Pere Verdaguer, sense conèixer-lo, com un dels tres autors catalans de ciència-ficció que em van impactar en aquella època llunyana, juntament amb l'Antoni Ribera i en Manuel de Pedrolo —aquest darrer, de qui precisament celebrem el centenari del seu naixement el 2018. Recordo que vaig llegir *El cronomòbil* amb la mateixa avidesa que ho feia amb l'obra dels autors clàssics —americans, sobretot, i d'arreu del món— de ciència-ficció; però fa mig segle jo ho ignorava gairebé tot d'en Pere Verdaguer i gairebé tot de la Catalunya del Nord, cosa que després he pogut reconduir.

La segona faceta és la d'en Pere Verdaguer com a fundador, professor, cronista, animador, etc., de la Universitat Catalana d'Estiu (UCE). En Pere fou una de les persones que la fundaren el 1968 o el 1969 —encara hi ha discussió sobre si l'UCE començà un any o l'altre, però, en tot cas, enguany en celebrarem, *Deo volente*, el cinquantè aniversari. Des que l'UCE fou fundada, en Pere hi va fer bona feina: du-

rant molts anys en fou patró i també fou vicepresident i president de la Fundació Universitat Catalana d'Estiu (FUCE), que en aquests moments presideixo jo. En voldria destacar dos aspectes que els que el coneguéreu sabreu que són ben certs. El primer és que reiteradament en Pere hagué de fer de mitjancer i d'home bo en les reunions del Patronat de la FUCE, en les quals, sovint i per causes absolutament menors, dos o més patrons o grups de patrons discutien com si els anés la vida en allò que tractaven. En Pere sempre trobava el desllorigador que acabava imposant, si no la pau definitiva, almenys una treva transitòria i útil fins a la pròxima reunió del Patronat.

El segon aspecte és que en aquestes mateixes reunions del Patronat, quan pertocava aprovar els pressupostos —que darrerament eren i són minvants—, en Pere sempre ens recordava que en el seu temps —al començament de l'UCE, volia dir— els professors no cobraven i tot es feia de manera altruista i voluntària. Ves per on, les circumstàncies econòmiques dels darrers temps i polítiques recentíssimes han fet que tornéssim a aquesta situació de precarietat econòmica i de voluntariat patriòtic que ha caracteritzat durant tants anys la Universitat Catalana d'Estiu. Si l'UCE està a punt de celebrar el seu mig segle d'existència —que ha convertit Prada de Conflent en punt de trobada de professors i alumnes dels Països Catalans i fent que comparteixin història i cultura, ciència i patriotisme—, això li ho devem en molt bona part a en Pere Verdager.

El trobarem a faltar, en aquests i en molts altres aspectes.

JOANDOMÈNEC ROS I ARAGONÈS
President de l'IEC